

20 Μαρτίου 2014

Ο Άγιος Νεομάρτυρας Μύρων

/ Το Συναξάρι της Πεντηκοστής / Συναξαριακές μορφές

Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης

Αυτός ο ένδοξος Μάρτυρας του Χριστού Μύρων, ήταν από το Μέγα Κάστρο της Κρήτης, το επονομαζόμενο Κάντια, υιός ευσεβών μαζί και ευγενών γονέων, του οποίου ο πατέρας ονομαζόταν Δημήτριος. Έτυχε δε να έχει από παιδί ο πανύμνητος προδιάθεση αγαμίας και να αγαπά από την φύση του τα χρηστά και τα κόσμια ήθη και να είναι εραστής, σε υπερβολικό βαθμό, της παρθενίας και της σωφροσύνης. Και για να μιλήσουμε με απλά λόγια, σε νεαρή ηλικία είχε φρονιμάδα γεροντική, ενώ και στην όψη ή-ταν πολύ ωραίος και όμορφος. Και καθώς έμαθε την ραπτική τέχνη, καθό-ταν στο εργαστήρι του και δούλευε με πολλή σεμνότητα και σύνεση.

Οι δε Αγαρηνοί, που ήταν γείτονες κοντά στο εργαστήριό του, ζητούσαν πάντοτε να έχουν συναναστροφές με αυτόν, ο νέος όμως, καθόταν σοβαρός και ήσυχος, αποστρεφόμενος την συναναστροφή και την συνομιλία με εκείνους. Γι' αυτό, επειδή δεν άντεχαν να βλέπουν σε έναν τέτοιο ωραίο νέο τέτοια σωφροσύνη και σεμνότητα και φρονιμάδα, είχαν μεγάλο φθόνο εναντίον του και σχεδίαζαν πώς να τον κάμουν να αρνηθεί την πίστη του Χριστού και να γίνει Τούρκος. Μία λοιπόν των ημερών τί μηχανεύονται οι καταραμένοι; Βρίσκουν ένα παιδί, τουρκόπουλο, και το πείθουν να πει, πως ο νέος Μύρων το βίασε σε αισχρή πράξη αμαρτίας. Αφού λοιπόν επινόησαν αυτή την συκοφαντία κατά του Αγίου, τον αρπάζουν με μεγάλη μανία και τον πηγαίνουν στον δικαστή φωνάζοντας και ψευδομαρτυρώντας ότι αποτόλμησε να βιάσει παιδί τουρκόπουλο.

Ο δε δικαστής ρώτησε τον νέο, αν έ-τσι έχει η αλήθεια, όπως εκείνοι μαρτυρούσαν. Τότε ο Άγιος αποκρίθηκε, ό-τι άδικα τον κατηγορούν και ψευδώς. Επειδή και ο ίδιος τέτοιο πράγμα πο-τέ δεν έκανε, αλλά ούτε έχει καθόλου κάποια πληροφόρηση σχετικά με αυτό. Οι δε συκοφάντες στέκονταν στο ποδάρι, φωνάζοντας ότι στ' αλήθεια το έ-κανε αυτό. Και ότι, ή πρέπει να γίνει Τούρκος, για να γλυτώσει, ή πρέπει να θανατωθεί. Όταν τα άκουσε αυτά ο δικαστής είπε στον Άγιο να κάνει ένα από τα δύο· ή να γίνει Τούρκος ή πρόκειται να βρει τον θάνατο. Τότε ο Μάρ-τυρας του Χριστού με παρρησία αποκρίθηκε, ότι δεν αρνείται ποτέ την πίστη του και το όνομα του Χριστού, αλλά είναι έτοιμος να υπομείνει όσα

παι-δέματα και αν του κάνει για την αγάπη του. Και ότι Χριστιανός γεννήθηκε και πάλι Χριστιανός θα πεθάνει. Μόλις τα άκουσε αυτά ο δικαστής πρόστα-ξε και του έδωσαν αρκετά ξυλοκοπήματα. Έπειτα τον έβαλαν στην φυλακή, έως την δεύτερη εξέταση. Ο δε Μάρτυρας στεκόταν γενναίος σε όλα αυτά, χωρίς να φοβηθεί ή να δείξει καθόλου στο πρόσωπο καμία αλλαγή.

Πάλι λοιπόν μεταφέρεται ο Άγιος στο δικαστήριο και πάλι οι ίδιοι μάρ-τυρες στέκονται ψευδομαρτυρώντας. Τότε ο δικαστής έταξε στον Μάρτυρα, ότι πρόκειται να του δώσει πολλές τιμές και δώρα, αν τον υπακούσει και γί-νει Τούρκος. Εάν όμως και παρακούσει, πρόκειται να του δώσει επώδυνο και άτιμο θάνατο. Άλλοι δε πάλι από τους εκεί παρευρισκομένους του έλε-γαν· «Λυπήσου, νέε, την ομορφιά σου και την νεότητά σου και έλα στην πίστη μας, για να περάσεις ζωή ευτυχισμένη και ένδοξη». Αλλά ο αθλητής του Χριστού στεκόταν άκαμπτος, φωνάζοντας, ότι την πίστη του δεν την αλλάζει, αλλά θέλει να πεθάνει Χριστιανός. Γι' αυτό ο δικαστής βλέποντας το α-μετάθετο της γνώμης του, έδωσε εναντίον του την τελική απόφαση του θανά-του.

Ο δε Μάρτυρας πηγαίνοντας στον τόπο της καταδίκης, ο οποίος ήταν έξω από το Κάστρο, όσους Χριστιανούς συναντούσε στον δρόμο τους χαι-ρετούσε και τους έλεγε· «Συγχωρήστε με, αδελφοί, και ο Θεός ας σας συγχωρήσει». Ακολουθούσε δε και ο πατέρας του από πίσω κλαίγοντας και οδυρόμενος για τον θάνατο του υιού του. Και όταν έφθασαν στον καθωρισμένο τόπο, ζήτησε ο Μάρτυρας άδεια και πήγε στον πατέρα του, που στεκόταν εκεί κοντά και, αφού έπεσε κάτω κατεφίλησε τα πόδια του, έπειτα, αφού κατεφίλησε και τα χέρια του και έλαβε την ευχή του και αφού ταυτόχρονα τον παρηγόρησε να μην λυπάται για τον θάνατό του, καθώς βέβαια άδικα και ψευδώς κατηγορήθηκε, γύρι-σε πίσω στους δημίους και τους είπε να κάνουν το πρόσταγμα που έ-λαβαν.

Αυτοί δε, αφού πέρασαν την κρεμάλα στον λαιμό του, τον κρέ-μασαν και έτσι έλαβε ο πανύμνητος Μύρων τον αμάραντο στέφανο του Μαρτυρίου. Και ενώ ήταν κρεμασμένος ακόμη ο Μάρτυρας, την νύχτα εκείνη είδαν ολοφάνερα οι φυλακές Τούρκοι, οι οποίοι φύλα-γαν έξω από την θύρα του Κάστρου, φως ουράνιο και θείο, που κατέ-βηκε στο μαρτυρικό του λείψανο, οι οποίοι και το κήρυξαν αυτό σε πολλούς. Οι δε Χριστιανοί, όταν το άκουσαν αυτό, δόξασαν τον Θεό, αυτόν που δοξάζει τους Αγίους του. Με του οποίου την φιλανθρωπία και την χάρη μέσω των πρεσβειών του νεομάρτυρά του Μύωνα, ας αξιωθούμε και εμείς της Βασιλείας των ουρανών. Αμήν.

(Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Δ', εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ. 112-114)

<http://bit.ly/2njH75u>